

som det sker her paa den danske Rigsdag, er der en hel Del, som kommer frem, dels for at vedkommende Folketingsmand kan lette sit Hjerte, dels for at han fra vedkommende Minister kan faa et mer eller mindre velvilligt Svar.

Blandt de mange Ting, der komme frem, er der naturligvis en hel Del, der virkelig med Grund bliver fremført, og det er klart, at den Minister, til hvem der rettes flest Henvendelser, maa være Trafikministeren, der jo har Statsbanedriften under sig, og selvfølgelig kan der paa dette Felt være en hel Række mindre Spørgsmaal, som vi Rigsdagsmænd kunde have Lyst til at høre den højtærede Ministers Stilling til. Det har da ogsaa vist sig her, at en Række Henstillinger ere rettede til Trafikministeren. Jeg skal ikke trætte Tinget med at nævne en hel Del Ting, som jeg kunde ønske at faa ændret, for jeg tror, at det lige saa godt kan ske ved privat Henvendelse enten til Jernbaneadministrationen eller til Ministeren.

Sidste Aar havde jeg Lejlighed til at kritisere Jernbanemateriellet paa Strækningen fra Grænsen op til Bramminge, og jeg fremførte, at det blandt andet af nationale Grunde var af stor Betydning, at Materiellet blev ikke saa lidt bedre, end det var, for at man ikke altid, naar man kom ind paa jydsk Grund, skulde føle, at nu kom man til Danmark, siden nu det daarlige Materiel begyndte. Det har for saa vidt ogsaa frugtet, som vi nu i alt Fald have faaet en ordentlig Vogn i Togene, og det glæder mig derfor, at jeg sidste Aar rettede denne Henvendelse. Endnu er der blot en ganske lille Reform, som vi gerne vilde have gennemført derovre, og det er med Hensyn til Belysningen. Den er i Virkeligheden skandaløs. Vi have ganske vist i Kupeerne enkelte Smaablus hængende helt oppe under Loftet, og en svag Flamme oplyser en Del af Loftet. Lygterne ere imidlertid saa snurrt indrettede, at de forhindrer Lyset i at trænge ned i Kupeen. Det kan ikke koste mange Penge at faa disse Lygter ombyttede med nogle, der ere bedre, og vi ønske ogsaa derovre Lys over Landet, ikke alene i rent aandelig Forstand, men ogsaa i Jernbanetogene.

Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) rettede forleden Dag en Henstilling til Trafikministeren om nærmere at undersøge Forholdet med Vogterhusene. Denne Henstilling vil jeg gerne støtte, fordi jeg har Grund til at tro, at den Læge, som har fremført sin

Kritik, er i sin fuldkomne gode Ret. Jeg haaber, at man stadig vil have Opmærksomheden henvendt paa dette Forhold, naar der skal bygges Vogterhuse i Fremtiden, og søge at gøre Forholdene bedre i dem, der allerede ere byggede.

Der er jo ikke alene fra Ministerbænken, men ogsaa af forskellige Medlemmer talt om Sparsommelighed og Økonomi, og jeg er overbevist om, at den store Befolkning glæder sig over, at dette Ord er kastet ind i Debatten. Jeg kunde imidlertid have ønsket, at man en lille Smule tidligere var bleven opmærksom paa, at vi burde iagttage Økonomi. Vi have jo nu gennemført en Række Lønningslove, og jeg skal selvfølgelig ikke angribe disse Lønningslove, som jeg selv har stemt for. Men der var enkelte, deriblandt jeg, som fandt, at vi undertiden vare ved at køre løbsk med Lønningslove. Jeg skal ikke gaa i Detailler, men det havde været ønskeligt, om man den Gang havde talt lidt mere om Sparsommelighed, for da var det Tiden til det, men gjort Gerning staar, som bekendt, ikke til at ændre. Men der er noget, der er blevet udtalt her af mere end eet Medlem, som jeg gerne vilde sætte en tyk Streg under, og det er, om vi ikke nu skulde optage den gamle Venstretanke om Embedsmænds Selvpensionering. Jeg tror, at Tiden netop nu er inde dertil, fordi Embedsmændene i Virkeligheden efterhaanden have faaet saadanne Lønninger, at Rigsdagen med udmærket god Grund kunde forlange, at de i Lighed med Tjenestemænd og Bestillingsmænd skulde ind paa Selvpensionering. Hvorledes det skulde ordnes, skal jeg ikke komme ind paa, men jeg henstiller blot til Ministeriet, om der ikke kunde være Grund til at tage denne Tanke op.

Naar der nu er talt saa meget om Sparsommelighed baade fra Ministerbænken og fra de forskellige Ordførere, have selvfølgelig ogsaa vi menige Medlemmer en Pligt til at paavise Punkter paa Finansloven, hvor vi mene, der muligvis kunde spares. Nu er jeg overbevist om, at der er ikke et eneste Medlem her i Salen, som ikke kunde paapege en eller anden mindre Bevilling, som der kunde spares paa; men jeg skal efter mit særlige Kendskab til et bestemt Forhold pege paa en enkelt Bevilling, som der maaske er en Mulighed for at spare en Del paa. Jeg repræsenterer en Grænsekreds, og langs Grænsen have vi, som bekendt, Grænsegendarmeriet, som skal for-